

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1038/2015
24.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у спору тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Бранка Војновић, адвокат из ..., против туженог „ВВ“ из ..., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1230/2014 од 19.02.2015. године, у седници одржаној 24.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1230/2014 од 19.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 499/2012 од 29.11.2013. године: 1) одбачена је тужба у делу којим су тужиоци тражили да се утврди да су износи накнаде уписани у члану 3. став 1. Споразума о престанку радног односа погрешни, као и да се поништи и мења номинално означени износ отпремнине наведен у члану 3. тог споразума, на начин означен у изреци ове пресуде; 2) обавезан је тужени да по основу мање исплаћеног износа отпремнине исплати тужиоцу АА износ од 989.368,98 динара, а тужиоцу ББ из ...– 844.325,72 динара, све са законском затезном каматом од 31.12.2011. године до исплате; 3) обавезан је тужени да тужиоцима накнаде трошкове парничног поступка у износу од 246.062,50 динара са законском затезном каматом од 29.11.2013. године до исплате; 4) тужиоци су ослобођени обавезе плаћања судских такси.

Допунском пресудом Основног суда у Новом Саду П1 499/2012 од 07.03.2014. године утврђено је да је ништава одредба члана 7. Споразума о престанку радног односа за оба тужиоца од 31.12.2011. године, ближе означених у изреци ове пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1230/2014 од 19.02.2015. године усвојена је жалба туженог и првостепена основна и допунска пресуда преиначене, тако што су сви тужбени захтеви у овом спору одбијени као неосновани, а одбијен је и захтев за накнаду трошкова парничног поступка са каматом.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду применом чл. 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14) у вези чл.403. став 2. тачка 2. истог закона и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били запослени код туженог на радним местима руковалаца ... до 31.12.2011. године, када им је на основу споразума о престанку радног односа радни однос код туженог престао применом чл. 177. Закона о раду. Овај споразум закључен је на иницијативу тужилаца, по њиховим захтевима за споразумни раскид радних односа, пошто су се претходно попуњавањем анкетног листића изјаснили да желе да напусте компанију. Претходно, тужени је обавештењем обавестио запослене да понуда о добровољном одласку запослених у складу са Програмом 750 престаје да важи 30.09.2011. године. Пре подношења захтева за споразумни престанак радног односа тужиоци су били обавештени од стране директора Сектора за ... ГГ о висини обрачунате накнаде која ће им бити исплаћена по основу споразумног престанка радног односа. Пре потписивања ових споразума, тужиоци су имали могућност да те споразуме прочитају, али су они прочитали само одредбу у којој је наведен износ накнаде, а не споразум у целости. Како у том случају тужени није учинио понуду, није ни био обавезан да обрачун отпремнине врши сагласно члану 19. Социјалног програма. Том одредбом прописано је да послодавац може запосленом дати понуду да му престане радни однос, с тим да тим запосленима исплати једнократну отпремнину у висини од 750 евра за сваку пуну годину рада проведену у радном односу увећану за једнократну отпремнину у висини четири просечне зараде код туженог за месец који претходи месецу исплате отпремнине. Дакле, постоји разлика у висини отпремнине зависно од начина престанка радног односа, односно та отпремнина је већа по наведеном Социјалном програму. Иначе, захтеве за споразумни престанак радног односа тужиоци су поднели 28.12.2011. године, пошто су претходно обавештени о висини новчаног износа који ће им бити исплаћен у случају прихватања понуде. Ти захтеви поднети су по истеку рока за подношење захтева по понуди послодавца (после 30.09.2011. године). Тужени је сагласно члану 3. Споразума о престанку радног односа који је закључен са тужиоцима, 13.01.2012. године на текући рачун тужиоца АА уплатио 2.006.168,81 динар, а на текући рачун тужиоца ББ – 1.988.350,03 динара.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно применио материјално право, када је одбио тужбене захтеве у овом спору за исплату мање исплаћене отпремнине за сваког од тужилаца у означеним износима са каматом, као и поништај члана 7. Споразума о престанку радног односа од 31.12.2011. године.

У конкретном случају, тужиоцима је код туженог престао радни однос 31.12.2011. године на основу споразума о престанку радног односа закљученог применом чл.177. Закона о раду. Тај споразум закључен је на иницијативу

тужилаца, по њиховим захтевима поднетим 28.12.2011. године, пошто су претходно попунили и анкетне листиће у којима су се изјаснили да желе да напусте компанију. Ови захтеви тужилаца за споразумни престанак радног односа уследили су по истеку рока за подношење захтева по понуди послодавца (после 30.09.2011. године), до када је важила понуда туженог о добровољном одласку запослених у складу са Програмом 750. Притом, пре него што су поднели захтев за споразумни престанак радног односа, тужиоци су обавештени од стране надлежног органа о висини обрачунате накнаде – новчаног износа који ће им бити исплаћен због споразумног престанка радног односа. Тужиоци су били дужни да прочитају цео споразум, а не само износ накнаде, што они нису учинили. Тај пропуст тужилаца не може се сматрати мањом воље, већ представља изостанак дужне пажње и не може утицати на пуноважност споразума о престанку радног односа. Притом, тужиоци нису ни истицали постојање мана воље при закључењу споразума о престанку радног односа, а околност што је износ који им је исплаћен по овим споразумима нижи од износа који је исплаћиван по Социјалном програму, који је важио до 30.09.2011. године, не може утицати на пуноважност закљученог споразума између парничних странака, који је и закључен на иницијативу тужилаца. Како су тужиоци потписивањем споразума пристали на исплату накнаде у висини утврђеној тим споразумима, о чему су претходно били обавештени, правилан је закључак другостепеног суда да је неоснован тужбени захтев за утврђење ништавости члана 7. Споразума о престанку радног односа, као и тужбени захтев за исплату разлике отпремнине између износа утврђеног по Социјалном програму који је важио до 30.09.2011. године и исплаћеног износа отпремнине тужиоцима по Споразуму о престанку радног односа.

У ревизији тужилаца, у претежном делу, оспорава се оцена изведених доказа, чиме се посредно побија утврђено чињенично стање, што према чл. 407. став 2. ЗПП не може бити ревизијски разлог.

На основу чл. 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић